

Keig' selle eest oh hoia siis
 Meid, Ma ja taewa Loja!
 Et olleks teigil kassin wiis,
 Mis kasso pattust saja?
 Üks häddä siit ja teine seält
 Ja waewa, wallo, nutto heäst,
 Saab tööma patto-merrest!

So haliastusse süggawus,
 Käib maast ja taewast läbbi;
 Kus tead pudusti igganes,
 Seäl sadad ommia abbi:
 Keik merre-liiva loed Sa!
 Nisamma vihma-pihad ka
 So silma ees on lahti.

Keik pöslud tui ka heinantaad
 Lass' ommia leikust anda,
 Siis same nähha röömisad a'ad
 Ja sinno heldust tunda;
 Kui parrandame ommad wead,
 Siis jäggad Sinna meile head,
 Ka sell'gi aastal jälle,

Kus wannemad on ilma peäst
 Jo fulma hauda läinud,
 Seäl kule laste nutto heäst,
 Kell' kässi nenda läinud
 Ja juhhata neid päwad, ööd
 Siin naima waggat ello-teed,
 Et Sinno peale lootwad,

Kus lessed naesed seinawad,
 Kell' nödrad lapsed toita,
 Ja iggawusses äggawad,
 Neil' wötta armo näita
 So pühha helde armo wäest,
 Et abbi saaksid nende käest,
 Kell' Sinna rohkem annud.

Keik Ma ja fohto-wannemad,
 Kes rahwa heaks ja lassuks
 Siin kaitswad ommad allamad
 Jo nende önneks, römuks:
 Meid hoia ommia armuga!
 Sest nnido wöttaks furjaga,
 Üks teisel' fahjo tehha!

Üks Ma, kus polleks wallitsust,
 Oh rahwas! moista isje,
 Nääks paljo häddä, willetsust,
 Saaks hukkatusse fisse:
 Üks pettaks, rijsuks, tappaks teist,
 Et wimaks polleks ühte neist,
 Kes head teeks ehk mötlevs?

Kül fallis pühha fanna heäl,
 Meid wöttab öppetada,
 Ja öppetajad hüüdwad teäl:
 „Et laske leppitada“! —
 Kui sedba keik ei olleks siin,
 Siis olleks keige rahval piin
 Ja räsimatta häddal